

[Aksel Larsen.]

lange en yderligere undersøgelse. Hvad angår kritikken af dommerudvalget — og jeg vedkender mig, at jeg er kommet med en kritik af dommerudvalget, som jeg vil stå ved — synes jeg, at den skarpe kritik er udøvet af regeringen, som gav dommerudvalget ordre til at gå i arbejde igen og lave et bedre, supplerende arbejde. Det tyder dog heller ikke på, at regeringen var tilfreds med udvalgets oprindelige arbejde.

Det ærede medlem hr. Lannung forklarer mig, at vidneforklaringerne for dommerudvalget er gode nok, selv om de ikke er afgivet under vidneansvar. Det har jeg overhovedet ikke talt om. Nu var det altså ikke vidneforklaringer, for det er ikke vidneforklaringer, medmindre de er afgivet under vidneansvar, men jeg har ikke talt om, hvorvidt de er gode nok; jeg har talt om, hvorvidt der var chance for, at der kunne stilles andre spørgsmål end akkurat de spørgsmål, dommerudvalget har stillet ved afhøringerne, hvis der kom en retsbehandling af sagen. Det, jeg har sagt, er, at ved retsbehandling vil der komme andre og mere indgående spørgsmål, navnlig hvis man har anklager og forsvarer til at krydsforhøre ikke blot de vidner, der har været afhørt, men også eventuelle andre. Det er det, jeg har talt om.

Så er der en bemærkning af det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, som det forekommer mig at regeringen og regeringspartierne skulle hæfte sig ved. Det ærede medlem bliver ved med at bore i spørgsmålet om, hvorvidt Augo Lynges spørgsmål til Grønlandsministeren og Grønlandsministerens svar har været behandlet i et regeringsmøde, eller hvorvidt andre ministre måtte have været vidende om, hvad daværende minister Kjærboel ville svare. Jeg synes ikke, det er så svært, heller ikke for regeringspartierne og for regeringens medlemmer, at forestille sig, at når der med så stor interesse bores i dette, så må der ligge et eller andet, i det mindste en hensigt, bag ved det, og jeg tillader mig at sige — jeg tror, jeg har sagt det før — at det ville have været en meget stor fordel for hele denne sag, for dens opklaring, om regeringen i rette tid selv havde taget initiativ til en rigsretsbehandling af den. Det ville også have været bedst for hr. Kjær-

boel. Og hvis man vil se, som man kalder det, politisk på det, så ville det politisk absolut have været bedre for regeringen selv at tage initiativet til en rigsretsbehandling af denne sag end at lade det gå på den måde, det er gået med dommerudvalgets to beretninger, som ikke er tilfredsstillende, og med de debatter, vi har her, og det efterslæt, der kommer til disse debatter, også hvis man får en formel afslutning på sagen her i folketinget ved, at man vedtager det fremsatte forslag om overgang til næste sag på dagsordenen og derefter forkaster det forslag om rigsretsundersøgelse, jeg har stillet.

Hvad det sidste angår, vil jeg sige, at jeg kan ikke forstå, hvorfor det ærede medlem hr. Henry Christensen er så fornærmet over, at der måske er chance for, at mit forslag kommer til afstemning. Han synes ikke, det er rimeligt, når det forslag, han er medforlagsstiller til, ikke kommer til afstemning. Jeg tror, det ville være rimeligt, om vi her i tinget kunne indrette os på, at det ikke er partiernes stemmestyrke og mandattal, der er afgørende for, hvordan et forslag skal behandles. Det ærede medlem hr. Henry Christensen har nogle gange været med til at afvise forslag stillet af mig ved såkaldte afværgedagsordener, så jeg synes ikke, han hører til dem, der har ret til at beklage sig. Jeg er sådan set ikke tilfreds med, at man her i dagsordensforslaget vil afvise det forslag til folketingsbeslutning, vi nu konkret behandler; men på den anden side kan jeg naturligvis ikke være ked af det, hvis det virkelig kommer til at gå sådan, at det forslag til beslutning om rigsretstiltale, jeg har formuleret, kommer til selvstændig afstemning her i tinget. Det forekommer mig, at det er af en sådan art, at det burde kunne vedtages, og at også flertallet af regeringspartiernes medlemmer burde kunne stemme for det; men hvordan det kommer til at gå med det, får vi jo først at se, når vi går over til næste punkt.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det ærede medlem hr. Aksel Larsen gjorde den bemærkning, at denne sag jo ikke vedkom rigsadvokaten. Jeg skal i den anledning blot sige, at mig forekom det ganske naturligt, når vi stod i den situation, hvori vi stod, da at forelægge spørgsmålet for den højeste